

[Kai Moltke.]

til regeringen til at begrænse statens udgifter alvorligt. Det er det samme, som hvis man skulle op til mellemskoleeksamen og så at sige glemte at gennemgå hele det pensum, man skulle eksamineres i. Det er i virkeligheden det, der er tilfældet, når man ikke har konkrete planer om, hvor det er, nedskæringen skal finde sted.

Dernæst har man for at vække den mindste modstand udvalgt sig ganske særlig transportmidlerne og automobilbranchen. Jeg ved ikke, om det er en slags papegøjesyge, regeringen lider af, eller om den virkelig bilder sig ind, at den har skudt papegøjen. For det at lægge hele vægten på at skabe dyrere boliger, dyrere transportmidler, fordyrelse af nogle af de faktorer, der indgår i industriens omkostninger, det kan da umuligt redde Danmarks konkurrenceevne og skaffe billigere priser. Det kan da heller ikke i særlig grad inspirere folk til opsparing, til at købe præmieobligationer, når der skal endnu flere frimærker på brevene, når jernbanebilletten bliver dyrere, når taxaen bliver dyrere, når busserne bliver dyrere, og når alle de varer, der transporteres, også bliver dyrere gennem det, regeringen foreslår. Jeg synes, det er en meget ejendommelig form for omkostningsbegrænsning og rationalisering til fordel for erhvervslivet, man her fra regeringens side har grebet til.

Når forholdene ligger sådan, og man samtidig har en fornemmelse af, at det ikke netop var købekraft, der skulle beskæres, men at det i en periode, hvor det kniber med eksportmulighederne for visse industrier, i alle tilfælde gælder om at skaffe sig et sundt, et holdbart hjemmemarked, anser jeg på forhånd hele denne side af regeringens forslagsvirksomhed for helt forfejlet. Man fordyrer, hvor man skulle billiggøre, man sætter priserne til vejrs, hvor man officielt proklamerer, at man skal undgå en stigning i priserne, en forhøjelse af leveomkostningerne. Og alt dette foregår, efter at man så at sige ved overenskomstsituationen har praktiseret en indkomstpolitik, hvor man har fortalt, at lige akkurat så og så meget er maksimum for, hvad der kan bydes i den givne situation, med de givne produktionsforhold og alt det andet. I må nøjes med det. Man fik sin forligsmandsskitse gennemført, man fik folketinget til at ophøje en anden

forligsmandsskitse til lov, for resten uden at de medlemmer, som den vedrørte, overhovedet havde været i stand til at tage stilling til den, og med en ganske upåkrævet assistance fra to af de partier, som angiver at stå i opposition. Og så kommer man nu bagefter og siger: ja, nu viste man det mådehold, nu fik man de lønstigninger, som regeringen selv anså for at være passende, økonomisk holdbare, og næste akt, som vi nu går ind til, er, at nu inddrager vi gennem afgiftslove, gennem højere rente, gennem højere omkostninger for erhvervslivet det lidt, som man gav, og skaber risiko for, at vi går ind i en periode, hvor regeringen kan opnå et eneste resultat: at gøre beskæftigelsen endnu ringere, end den er i forvejen.

J. O. Krag: Jeg tror, at noget af det, der i denne situation allermest forundrer den danske befolkning, og som måske også vækker forundring i udlandet, er, hvordan det kan være, at netop Danmark blev ramt så hårdt og så dramatisk af en europæisk valutakrise, der dog er ens for alle europæiske lande, at vi så regeringen næsten panikagtigt gå til visse indgreb.

Man har prøvet at give os den forklaring på dette fænomen, at det skyldes, at Danmark har en særlig stor handel med Tyskland. Det holder jo ingen steder, og regeringens medlemmer ved selvfølgelig også godt, at det er kun en udflygt. Vi ved, der er andre lande i Europa, som har mindst lige så stor en samhandel med Tyskland både absolut og relativt, som i lige så høj grad har været udsat for markspekulationens virkninger, men som ikke er blevet ramt af en valutakrise, der jo har nærmet sig et valutasammenbrud, på samme måde, som Danmark er blevet det.

Hvad er forklaringen? Ja, jeg skal komme ind på det i det følgende, men ville begynde med at stille et par spørgsmål til statsministeren.

En af forklaringerne er jo, at den danske regering ikke var vågen og ikke greb ind i tide. Jeg tror, der i en af — er det statsministerens eller økonomiministerens mange udtalelser, har været et tilløb til at erkende, at hvis man havde taget bestik af situationen tidligere, været klar over, hvor farlig den kunne blive for dansk valutaøkonomi, ja, så kunne man ved tidligere at have sat dis-